

MARY WARD – zakladatelka Congregatio Jesu

(23.1. 1585 v kraji Yorkshire v severní Anglii – 30.1. 1645 v Yorku v Anglii)

Narodila se jako prvorozená dcera pana Marmaduka Warda z Givendalu, pána na Mulwithu a Newby, a jeho manželky paní Urzuly rozené Wright. Starobylý rod Wardů měl ve znaku zlatý kříž v modrém poli. Děvčátko bylo pokřtěno při křtu svatém jménem Jana, při biřmování z úcty a lásky ke svaté Panně přijala a už si ponechala jméno Marie. Rodiče Marie byli cnostní a ušlechtilého charakteru, byli štedří k chudým a mnoho trpěli pro svoji katolickou víru.

Dětství a mládí děvčete – žila v alžbětinské době - poznamenalo pronásledování katolíků v Anglii. V nejisté době Mary žila u své babičky, u jiných příbuzných i u přátel. Svým způsobem to byla příprava na další úkoly v životě.

V šestnácti letech zjistila, že manželství s Edmundem Neville a dalšími nápadníky není její povolanou cestou, ačkoliv rodiče i její jezuitský duchovní učitel si představovali, že se vdá a v severní Anglii založí další silnou katolickou rodinu.

Rozhodla se svůj život zcela zasvětit Bohu, cítila, že Bůh ji jemně volá, aby patřila „zcela jemu“. V Anglii byly všechny kláštery v té době zrušeny. V jedenadvaceti letech tedy opustila rodinu i vlast, aby v Evropě vstoupila do nejpřísnějšího řádu. Útěk z vlasti jí mohl vysloužit trest smrti. V St. Omer jí řekl pater Georg Keynes, že je vůlí Boží, aby vstoupila ke klariskám. Po třech letech ale ona i představení jasně poznali, že Bůh ji volá k jinému způsobu života. Po dlouhém hledání a vytrvalých modlitbách jí Bůh ukázal jinou cestu.

Návrat do Anglie a setkání s těmi, které předtím s takovou jistotou opustila, musel být pro ni v temné a nejisté době velmi těžký. V této době Mary čekala, až se projeví Boží vůle. Zároveň objevila, jak může svým ženským způsobem přivést mnoho lidí k hlubší víře. Připojila se k ní řada mladých přítelkyň.

V letech 1609 – 1610 začala spolu se společnicemi žít novou formou řeholního života, opustila svou vlast a v dnešní Francii založila v St. Omer komunitu zaměřenou na apoštolát. Inspirovala se ignaciánskou spiritualitou. Při modlitbě dostala odpověď na otázku, jaký směr dát nové společnosti. Její kongregace neměla žít za klášterní zdí v klauzuru, nýbrž měla, pod vedením a podle vzoru Tovaryšstva Ježíšova, být volná, podřízená přímo papeži, a sloužit zasvěceným životem druhým podle potřeb své doby. Cílem této nové ženské společnosti bylo sloužit víře, především výchovou dívek, ale také pastorační činností a pomocí v sociální a charitativní oblasti. Mary Ward chtěla pomáhat ženám, aby znovu získaly svou důstojnost. Vychovávala je k tomu, aby si uvědomovaly svou odpovědnost ve společnosti i v církvi.

Následovnic přibývalo, na mnoha místech v Evropě (nejprve ve Flandrách) zakládala Mary denní i internátní školy zaměřené především na vzdělávání chudých i bohatých dívek. Ignaciánské rozlišování jí pomohlo objevit další způsoby práce vhodné pro apoštolát.

Podporu našla především u německých šlechticů. Uznávali, že doba si žádá vzdělání žen. Avšak tehdejší představitelé církve o řeholním životě žen plán Mary Ward neodpovídal. Narážela na mnoho překážek a obtíží. Odpor vůči novotám, kterými předběhla svou dobu, vzrůstal uvnitř i vně církve. Čím více nabíralo působení Mary Ward na stále větším rozsahu, tím více sílilo i dobové nepochopení a odpor. Opakovaně putovala do Říma a žádala papeže o potvrzení svého Institutu. Její prosby však zůstaly za jejího života nevyslyšeny. Její dílo, přestože již zapustilo v mnoha zemích Evropy kořeny, bylo nakonec po dvaceti letech zakázáno a zakladatelka, která se stala terčem pomluv, byla roku 1631 vězněna. Přitom jí šlo o jediné: **sp Init vůli Boží**

. Církev v 17. století neakceptovala tuto formu řeholního života. Její domy a vzdělávací střediska v celé Evropě se musely uzavřít a Institut byl dekretem papeže Urbana VIII. zrušen.

Mary Ward však ve své velké důvěře v Boha přijala toto utrpení, stejně tak i chudobu a nemoc. Pokorně se podrobila církvi a nezlomena si zachovala věrnost a pevnou naději, že „Bůh má pro všechno svůj čas“. Zemřela ve své vlasti se jménem JEŽÍŠ na rtech. Odevzdala mu beze zbytku všechno: svou čest, svobodu a život, a to proto, aby v církvi mohlo vzniknout něco nového.

„Viděla jsem, že pro mne není žádná jiná pomoc a žádná jiná útěcha, než se k Němu těsně přimknout; a to jsem činila, neboť On byl zde, aby mně pomáhal.“ (Mary Ward)

Kongregace Mary Ward přes veškerá protivenství přežila, následovnice pokračovaly v započatém díle. Institut byl církví plně schválen až roku 1877, Mary byla oficiálně uznána jeho zakladatelkou v roce 1909.

Nyní je kongregace rozšířena po celém světě pod jménem Congregatio Jesu (CJ) a Institut Blahoslavené Panny Marie (IBVM) a 4600 následovnic a společnic sdílí charisma, jež bylo Mary dáno v církvi, jíž zůstala věrná, i když ve své době nebyla pochopena.

Ve dvacátém století ji církev nazvala „jedinečnou ženou“ (Pius XII.) a „prorokyní naděje“ (Jan Pavel II.). Konečně v roce 2009 byla Mary Ward církví prohlášena za CTIHODNOU (VENERABILIS), což je první krok na cestě ke svatořečení.

„Šťěstí tohoto stavu pozůstává ve zvláštní svobodě ode vší náklonnosti k pozemským věcem spojené s plnou pohotovostí a schopností ke všem dobrým skutkům.“ (Mary Ward, dopis páteru Rogeru Lee SJ, 1615)